

สรุป

คำพิพากษาฎีกาที่เกี่ยวกับกฎหมายว่าด้วยการป้องกันป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๙๐๙๐/๒๕๕๓

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด ผู้ร้อง

นายเล่าดำ แสนลี ผู้คัดค้านที่ ๑

นายสุขเกษม แสนลี ผู้คัดค้านที่ ๒

นางอาหมีมา แสนหมี ผู้คัดค้านที่ ๓

พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๕๑

ผู้ร้องยื่นคำร้องขอว่า เมื่อวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๔๖ เจ้าพนักงานตำรวจกองบัญชาการตำรวจปราบปรามยาเสพติดจับกุมผู้คัดค้านที่ ๑ กับพวกรวม ๓ คน ข้อหาสมคบกันกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด และกระทำความผิดตามที่สมคบกัน และได้มีการตรวจยึดทรัพย์สินเป็นของกลางมอบให้กับสำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินดำเนินการตรวจสอบ จากการสอบสวนของพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งได้รับมอบหมายจากเลขาธิการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน ปรากฏว่าพบประวัติและพฤติการณ์ของผู้คัดค้านที่ ๑ กับพวก เป็นที่เชื่อได้ว่ากระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด เกี่ยวข้องหรือเคยเกี่ยวข้องกับผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ทรัพย์สินทั้ง ๙ รายการที่เป็นเงินฝากธนาคาร รถยนต์และที่ดินส่วนที่เป็นของผู้คัดค้านที่ ๑ ผู้คัดค้านที่ ๒ และผู้คัดค้านที่ ๓ ซึ่งเป็นบุตรของผู้คัดค้านที่ ๑ และส่วนที่เป็นของบุตรชายและของหลานผู้คัดค้านที่ ๑ เป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ซึ่งคณะกรรมการธุรกรรมสั่งให้ยึดและอายัดไว้แล้ว ขอให้คำสั่งให้ทรัพย์สินทั้ง ๙ รายการ มูลค่า ๒,๐๒๙,๔๒๗ บาท รวมทั้งดอกผลตกเป็นของแผ่นดินตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๕๑

ผู้คัดค้านทั้งสามยื่นคำคัดค้านว่า ผู้คัดค้านที่ ๑ และที่ ๒ ถูกดำเนินคดีเกี่ยวกับยาเสพติดแต่ศาลอาญาพิพากษายกฟ้อง และผู้คัดค้านทั้งสามเป็นเจ้าของทรัพย์สินที่ขอให้ตกเป็นของแผ่นดิน ซึ่งทรัพย์สินดังกล่าวผู้คัดค้านต่างได้มาจากการประกอบอาชีพเกษตรกรรมและค้าขายโดยสุจริต ไม่ใช่ทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องหรือได้มาจากการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ขอให้ยกคำร้อง

ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้ว มีคำสั่งให้ทรัพย์สินทั้ง ๙ รายการรวมทั้งดอกผลตกเป็นของแผ่นดิน

ศาลอุทธรณ์พิพากษากลับ ให้ยกคำร้อง ค่าฤชาธรรมเนียมทั้งสองศาลให้เป็นพับ

ผู้ร้องฎีกา

พิเคราะห์แล้วมีปัญหาที่จะต้องวินิจฉัยตามฎีกาของผู้ร้อง คือ ทรัพย์สินทั้ง ๙ รายการของผู้คัดค้านที่ ๑ กับพวก เป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ หรือไม่

ผู้ร้องฎีกาในทำนองว่า แม้ศาลชั้นต้นจะมีคำพิพากษายกฟ้องผู้คัดค้านที่ ๑ กับพวกในความผิดมูลฐาน แต่ทางนำสืบของผู้ร้องฟังได้ว่า ผู้คัดค้านที่ ๑ เป็นผู้ซึ่งเกี่ยวข้อง หรือเคยเกี่ยวข้องกับผู้กระทำความผิดมูลฐาน กรณีจึงต้องด้วยข้อสันนิษฐานของกฎหมายว่าทรัพย์สินตามคำร้องขอเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิด เมื่อผู้คัดค้านทั้งสามไม่อาจสืบหักล้างข้อสันนิษฐานของกฎหมายได้ จึงต้องฟังว่าทรัพย์สินทั้ง ๙ รายการ รวมทั้งดอกผลเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิด

ศาลฎีกาพิจารณาแล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒

มาตรา ๕๐ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ผู้ซึ่งอ้างว่าเป็นเจ้าของทรัพย์สินที่พนักงานอัยการร้องขอให้ตกเป็นของแผ่นดินตามมาตรา ๔๙ อาจยื่นคำร้องก่อนศาลมีคำสั่งตามมาตรา ๕๑ โดยแสดงให้ศาลเห็นว่า

(๑) ตนเป็นเจ้าของที่แท้จริง และทรัพย์สินนั้นไม่ใช่ทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิด หรือ

(๒) ตนเป็นผู้รับโอนโดยสุจริตและมีค่าตอบแทน หรือได้มาโดยสุจริตและตามสมควรในทางศีลธรรมอันดีหรือในทางกุศลสาธารณะ”

มาตรา ๕๑ บัญญัติว่า “เมื่อศาลทำการไต่สวนคำร้องของพนักงานอัยการตามมาตรา ๔๙ แล้ว หากศาลเชื่อว่าทรัพย์สินตามคำร้องเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิด และคำร้องของผู้ซึ่งอ้างว่าเป็นเจ้าของทรัพย์สินหรือผู้รับโอนทรัพย์สินตามมาตรา ๕๐ วรรคหนึ่ง ฟังไม่ขึ้น ให้ศาลมีคำสั่งให้ทรัพย์สินนั้นตกเป็นของแผ่นดิน

เพื่อประโยชน์แห่งมาตรานี้ หากผู้อ้างว่าเป็นเจ้าของหรือผู้รับโอนทรัพย์สินตามมาตรา ๕๐ วรรคหนึ่ง เป็นผู้ซึ่งเกี่ยวข้องหรือเคยเกี่ยวข้องกับผู้กระทำความผิดมูลฐานหรือความผิดฐานฟอกเงินมาก่อน ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าบรรดาทรัพย์สินดังกล่าวเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดหรือได้รับโอนมาโดยไม่สุจริตแล้วแต่กรณี”

จากบทบัญญัติของ ๒ มาตราดังกล่าว หมายความว่า ผู้ที่อ้างว่าเป็นเจ้าของทรัพย์สินที่พนักงานอัยการยื่นคำร้องขอให้ตกเป็นของแผ่นดินนั้นสามารถแยกออกได้เป็น ๒ กรณี คือ

กรณีที่ ๑ เป็นผู้ที่ไม่เกี่ยวข้อง หรือไม่เคยเกี่ยวข้องกับผู้กระทำความผิดมูลฐานหรือความผิดฐานฟอกเงินมาก่อน จะต้องแสดงให้ศาลเห็นรวม ๒ ประการ คือ

๑) ต้องแสดงว่าตนเป็นเจ้าของที่แท้จริง

๒) ต้องแสดงว่าทรัพย์สินนั้นไม่ใช่ทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิด หรือตนเป็นผู้รับโอนโดยสุจริตและมีค่าตอบแทน หรือได้มาโดยสุจริตและตามสมควรในทางศีลธรรมอันดีในทางกุศลสาธารณะ (ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๕๐)

กรณีที่ ๒ เป็นผู้ซึ่งเกี่ยวข้องหรือเคยเกี่ยวข้องกับผู้กระทำความผิดมูลฐาน หรือความผิดฐานฟอกเงินมาก่อน ซึ่งกฎหมายให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าบรรดาทรัพย์สินดังกล่าวเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิด หรือได้รับโอนมาโดยไม่สุจริต ซึ่งคำว่าทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิด มาตรา ๓ ได้ให้ความหมายไว้ว่า

(๑) เงินหรือทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำซึ่งเป็นความผิดมูลฐาน หรือจากการสนับสนุนหรือช่วยเหลือการกระทำซึ่งเป็นความผิดมูลฐาน

(๒) เงินหรือทรัพย์สินที่ได้มาจากการจำหน่าย จ่าย โอนด้วยประการใด ๆ ซึ่งเงินหรือทรัพย์สินตาม (๑) หรือ

(๓) ดอกผลของเงินหรือทรัพย์สินตาม (๑) หรือ (๒)

ดังนั้น ทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดจึงหาได้หมายความว่าต้องเป็นทรัพย์สินในคดีที่ศาลมีคำพิพากษาว่าเจ้าของทรัพย์สินเป็นผู้กระทำความผิดและถูกลงโทษเท่านั้นไม่ เพียงแต่หากปรากฏว่ามีกรกระทำความผิดมูลฐานเกิดขึ้น ไม่ว่าจะจับกุมตัวผู้กระทำความผิดได้หรือไม่ หรือผู้กระทำความผิดจะถูกลงโทษหรือไม่ แต่หากมีทรัพย์สินเกิดขึ้นจากการกระทำนั้น หรือเป็นทรัพย์สินที่ได้มาจากการจำหน่าย จ่าย โอนทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำดังกล่าว หรือเป็นดอกผลของทรัพย์สินจากการกระทำดังกล่าว ก็ถือได้ว่าเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดแล้ว

พิจารณากรณีพฤติการณ์ของผู้คัดค้านในความผิดที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด ซึ่งนำมาสู่การร้องขอให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดินตามกฎหมายป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน

๑) ความผิดอันนำมาสู่การร้องขอให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดินในคดีนี้ คือ มีการจับกุมยาเสพติดประเภท ๑ (เฮโรอีน) โดยผู้ถูกจับกุมให้การสารภาพและชี้ทอต่อว่าเฮโรอีนดังกล่าวเป็นของผู้คัดค้านที่ ๑ และบุคคลอื่นที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับกรกระทำความผิดดังกล่าว ก็เป็นญาติของผู้คัดค้านที่ ๑ นอกจากนี้ผู้ถูกจับกุมยังรับว่าเมื่อ ปี ๒๕๓๖ ผู้คัดค้านที่ ๑ บอกว่ามีผู้สั่งซื้อเฮโรอีน ๒๐ กิโลกรัม ผู้ถูกจับกุมก็นำไปส่งให้กับผู้ซื้อตามผู้คัดค้านที่ ๑ บอก และนำมาสู่การจับกุมผู้คัดค้านที่ ๑ กับพวก ในข้อหาสมคบกันกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดและได้กรทำความผิดตามที่ได้สมคบกัน แม้คดีดังกล่าวศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้องในข้อหาความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดและศาลอุทธรณ์พิพากษายืน

๒) ปี ๒๕๓๔ เจ้าพนักงานตำรวจ และเจ้าหน้าที่ของสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ได้ทำการค้นบ้านของผู้คัดค้านที่ ๑ และภรรยาของผู้คัดค้านที่ ๑ ถูกดำเนินคดีในข้อหาเมฆแอมเฟตามีนไว้ในครอบครอง

๓) ปี ๒๕๔๑ มีการค้นบ้านญาติของผู้คัดค้านที่ ๑ รวม ๒ ครั้งโดยครั้งที่ ๑ ได้ทำการจับกุมน้องสะใภ้ของผู้คัดค้านที่ ๑ พร้อมเมฆแอมเฟตามีน จำนวน ๒,๐๐๐ เม็ด ครั้งที่ ๒ จับกุมลูกพี่ลูกน้องของผู้คัดค้านที่ ๑ พร้อมเมฆแอมเฟตามีน จำนวน ๑,๐๐๐ เม็ด

๔) เจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจภูธรแม่เฒ่า จังหวัดเชียงใหม่ ร่วมกับกองบัญชาการตำรวจปราบปรามยาเสพติด ได้ทำการสืบสวนพฤติการณ์ของผู้คัดค้านที่ ๑ กับพวกมาเป็นเวลา หลายปี เนื่องจากผู้คัดค้านที่ ๑ สนับสนุนกับนายเหว่ย เซียะกัง หัวหน้ากลุ่มว่าแดง จึงได้รับความไว้วางใจจากกลุ่มว่าแดงให้นำเมฆแอมเฟตามีนไปจำหน่าย รวมทั้งลำเลียงยาเสพติดไปส่งให้แก่ลูกค้าของนายเหว่ย เซียะกัง ตลอดมา โดยทั้งนี้ มีญาติร่วมกระบวนการด้วย

๕) ปรากฏข้อเท็จจริงว่าขณะผู้คัดค้านที่ ๑ ดำรงตำแหน่งผู้ใหญ่บ้าน หมู่ ๑๐ ตำบลท่าตอน อำเภอแม่เมาะ จังหวัดเชียงใหม่ ได้ถูกกลุ่มของนายเหว่ย เขี้ยะกัง ลักตัวไปเพราะมีส่วนผูกพันกับกระบวนการค้ายาเสพติด จนผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงใหม่สั่งปลดผู้คัดค้านที่ ๑ ออกจากตำแหน่งผู้ใหญ่บ้าน

๖) ก่อนมีการจับกุมผู้คัดค้านที่ ๑ กับพวกในคดีนี้ ได้มีเจ้าพนักงานตำรวจร่วมกับเจ้าหน้าที่สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด และสำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินได้ทำการร่วมกันค้นบ้านของผู้คัดค้านที่ ๑ และญาติหลายครั้ง

จากพฤติการณ์กรณีดังกล่าวข้างต้น ศาลฎีกาพิจารณาแล้วมีความเห็นว่า

๑) ในการดำเนินคดีต่อผู้คัดค้านที่ ๑ กับพวก ในความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด เมื่อวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๕๖ ในข้อหาสมคบกันกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดและได้กระทำความผิดตามที่ได้สมคบกัน พร้อมกับยึดทรัพย์สินไว้หลายรายการซึ่งเป็นทรัพย์สินที่ยื่นคำร้องขอให้ตกเป็นของแผ่นดินในคดีนี้ แม้คดีดังกล่าวศาลชั้นต้น (ศาลอาญา) จะพิพากษายกฟ้องให้ข้อหาความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดและอยู่ระหว่างการอุทธรณ์ และก่อนหน้านี้นี้ ในปี ๒๕๓๖ ผู้คัดค้านที่ ๑ กับพวกจะเคยถูกดำเนินคดีมาครั้งหนึ่งแล้วในข้อหาเดียวกันนี้ ซึ่งศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้องและศาลอุทธรณ์พิพากษายืนก็ตาม แต่ก็สามารถนำพฤติการณ์ที่ได้ความมารับฟังประกอบพยานหลักฐานอื่นของผู้ร้องว่าผู้คัดค้านมีพฤติการณ์เกี่ยวกับยาเสพติดได้

๒) เห็นได้ว่าปฏิบัติการที่นำมาสู่การออกหมายจับผู้คัดค้านที่ ๑ กับพวกในความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด จนกระทั่งถึงการร้องขอให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดินนั้น มีเจ้าหน้าที่หน่วยงานของรัฐหลายหน่วยประสานงานร่วมมือกัน จึงเป็นการยากที่จะกระทำการใดอันเป็นการกลั่นแกล้งผู้คัดค้านที่ ๑ กับพวก ทั้งพยานหลักฐานของผู้ร้องที่นำมาสืบก็สอดคล้องเชื่อมโยงกัน น่าเชื่อว่าผู้คัดค้านที่ ๑ เป็นผู้เกี่ยวข้อง หรือเคยเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด หรือกฎหมายว่าด้วยมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดอันเป็นความผิดมูลฐาน กรณีจึงต้องบังคับตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๕๑ วรรคสอง กล่าวคือให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าทรัพย์สินตามบัญชีทรัพย์สินเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิด ผู้ที่อ้างว่าเป็นเจ้าของที่แท้จริง จึงมีภาระการพิสูจน์เพื่อหักล้างข้อสันนิษฐานนี้

พิจารณาทรัพย์สินแต่ละรายการที่ผู้ร้องได้ขอให้ศาลมีคำสั่งให้ตกเป็นของแผ่นดิน

๑) ทรัพย์สินรายการที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๖ และที่ ๘

ศาลพิเคราะห์แล้วเห็นว่า เป็นทรัพย์สินที่มีบุคคลอื่นเป็นเจ้าของ ไม่ใช่ของผู้คัดค้านทั้ง ๓ เมื่อเจ้าของที่แท้จริงไม่ได้ทำการคัดค้าน จึงต้องถือข้อเท็จจริงตามข้อสันนิษฐานของกฎหมายว่าทรัพย์สินทั้ง ๓ รายการดังกล่าวเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิด

๒) ทรัพย์สินรายการที่ ๓ เป็นเงินสดที่ได้จากการขายทอดตลาดรถยนต์ ซึ่งมีผู้คัดค้านที่ ๑ เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์

ศาลพิเคราะห์แล้วเห็นว่า ในทางไต่สวน ผู้คัดค้านที่ ๑ เบิกความลอยๆ ว่าไม่เคยค้ายาเสพติด ไม่ได้เบิกความโต้แย้งเกี่ยวกับข้อเท็จจริงที่ผู้ร้องนำสืบอ้างว่าผู้คัดค้านที่ ๑ กับพวก มีส่วนร่วมกับกระบวนการค้ายาเสพติด

รายใหญ่แต่อย่างไร และไม่ได้ถามค้ำพยานผู้ร้องที่เบิกความว่าได้ติดตามพฤติการณ์ของผู้คัดค้านที่ ๑ ที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดและกรณีการถูกลักพาตัวเนื่องจากขัดแย้งกันในการจำหน่ายยาเสพติด และนำมาสู่การปลดออกจากตำแหน่งผู้ใหญ่บ้าน ซึ่งเป็นข้อเท็จจริงที่เป็นผลเสียหายร้ายแรงแก่ผู้คัดค้านเอง แสดงว่าผู้คัดค้านที่ ๑ มีพฤติการณ์เกี่ยวข้องกับยาเสพติด เมื่อผู้คัดค้านที่ ๑ ไม่นำสืบหักล้างพยานหลักฐานดังกล่าว ข้อเท็จจริงจึงรับฟังได้ว่าผู้คัดค้านที่ ๑ มีพฤติการณ์ในการจำหน่ายยาเสพติดอันมูลฐานความผิดตามกฎหมายฟอกเงิน และขณะเดียวกันการอ้างที่มาของรายได้จากการเกษตรกรรมก็อ้างลอยๆ ไม่มีพยานหลักฐาน บัญชีรายรับ รายจ่าย หรือแม้แต่สมุดเงินฝากก็ไม่มีหลักฐานมาแสดงต่อศาล เมื่อไม่สามารถนำสืบหักล้างข้อสันนิษฐานของกฎหมายได้ จึงรับฟังว่าทรัพย์สินรายการที่ ๓ เป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิด

๓) ทรัพย์สินรายการที่ ๔ เงินสดที่ได้จากการขายทอดตลาดรถยนต์บรรทุก มีชื่อบริษัท ยนต์ศิลป์ (๑๙๘๕) จำกัด เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ มีชื่อผู้คัดค้านที่ ๒ ซึ่งเป็นบุตรของผู้คัดค้านที่ ๑ เป็นผู้ครอบครอง และทรัพย์สินรายการที่ ๙ เป็นที่ดินมีโฉนด มีชื่อผู้คัดค้านที่ ๒ เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์เช่นเดียวกัน

ศาลพิเคราะห์แล้วเห็นว่า ผู้คัดค้านที่ ๒ ทำไร่นาสวนช่วยบิดามารดา และช่วยทำงานที่ปั้มน้ำมันของปู่ รายได้ไม่มีแล้วแต่บิดามารดาจะให้ นอกจากนี้ไม่มีอาชีพอื่น แสดงว่าผู้คัดค้านที่ ๒ ไม่มีรายได้เป็นของตนเอง ไม่น่าเชื่อว่าจะมีความสามารถในการเข้าซื้อรถยนต์ด้วยตนเองได้ แต่ผู้คัดค้านที่ ๑ น่าจะเป็นผู้ออกเงินค่าเช่าซื้อ ให้ผู้คัดค้านที่ ๒ จึงไม่ใช่เจ้าของทรัพย์สินที่แท้จริง ส่วนทรัพย์สินรายการที่ ๙ ผู้คัดค้านที่ ๒ เบิกความว่าได้รับการยกให้จากผู้คัดค้านที่ ๑ เมื่อวินิจฉัยแล้วผู้คัดค้านที่ ๑ มีพฤติการณ์เกี่ยวข้องกับยาเสพติด รถยนต์และที่ดินดังกล่าวจึงเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิด ไม่ใช่เป็นการให้ตามสมควรในทางศีลธรรมอันดี จึงเป็นการรับโอนมาโดยไม่สุจริตตามมาตรา ๕๐ วรรคหนึ่ง (๒) อีกประการหนึ่ง

๔) ทรัพย์สินรายการที่ ๕ เงินสดที่ได้จากการขายทอดตลาดรถยนต์บรรทุกส่วนบุคคลและทรัพย์สินรายการที่ ๗ เงินสดที่ได้จากการขายทอดตลาดรถจักรยานยนต์ ซึ่งมีชื่อของผู้คัดค้านที่ ๓ (บุตรผู้คัดค้านที่ ๑) เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์

ศาลพิเคราะห์แล้วเห็นว่า แม้ว่าผู้คัดค้านที่ ๓ จะร้องคัดค้านเข้ามาในคดี แต่มิได้นำสืบหักล้างข้อสันนิษฐานของกฎหมาย จึงรับฟังได้ว่าทรัพย์สินรายการที่ ๕ และที่ ๗ เป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด อันเป็นความผิดมูลฐานตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งต้องมีคำสั่งให้ตกเป็นของแผ่นดินตามมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน

พิเคราะห์แล้วเห็นว่าที่ศาลอุทธรณ์พิพากษายกคำร้องนั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของผู้ร้องฟังขึ้น

พิพากษากลับ ให้บังคับคดีไปตามคำสั่งศาลชั้นต้น